

Warszawa, dnia 31 marca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1629/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszków

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Wioletta Gumienna

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 31 marca 2017 r.

sprawy J. P., syna J. i A. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1kk w zw. z art. 278 § 1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 12 maja 2016 r. sygn. akt IV K 147/16

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmuje, iż czyn zarzucany oskarżonemu obecnie wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw i na tej podstawie wymierza mu karę 20 (dwudziestu) dni aresztu; na podstawie art. 28 § 1 pkt 2 kw w zw. z art. 30 § 1 kw orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych pod pozycją 4, 5 wykazu dowodów rzeczowych numer: I / 3 / 16 / P; na podstawie art. 44 § 5 kpow w zw. z art. 230 § 2 kpk nakazuje pozostawić w aktach sprawy dowód rzeczowy zarejestrowany pod numerem: I / 11 / 16/ P; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego A. B. kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie wydanego w sprawie VI Ka 1629/16

J. P. został oskarżony o to, że w dniu 03 stycznia 2016 roku w W. w salonie jubilerskim (...) mieszczącym się w (...), ul. (...), z gabloty sklepu usiłował dokonać kradzieży pierścionka marki (...) o wartości 465 zł na szkodę firmy (...) Sp. z o.o., ul. (...), (...) P., lecz czynu nie dokonał z uwagi na interwencję pracownicy salonu A. T., to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 maja 2016 roku (sygn. akt: IV K 147/16) Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie uznał J. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to:

I. na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37b k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz jednocześnie karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 03.01.2016 r. godz. 19:30- 5.01.2016 roku godz. 15:05; III. na

podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/3/16/P - k. 28, pod p o z. 4 5 i zarządził ich zniszczenie, a nadto przepadek dowodu rzeczowego zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/11/16/P - k. 54, pod poz. 1 poprzez pozostawienie go w aktach, sprawy;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 180 złotych tytułem opłaty.

Wyrok ten w całości zaskarżyła obrońca oskarżonego, która zarzuciła:

I. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. , poprzez dokonanie ustaleń faktycznych z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów w szczególności poprzez nieuwzględnienie okoliczności, które powinny skutkować uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 278 § 3 kodeksu karnego, nie jak orzeczono zaskarżonym wyrokiem z art. 278 § 1 k.k., art. 424 § 1 k.p.k. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku i niewyjaśnienie, dlaczego przedmiotowy czyn zabroniony nie został uznany za wypadek mniejszej wagi.

II. naruszenie prawa materialnego, które miało oczywisty wpływ na wymiar zastosowanej przez Sąd kary a to: art. 272 § 1 i 3 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na bezzasadnym przyjęciu, iż w przedmiotowej sprawie nie zaistniał wypadek mniejszej wagi, w sytuacji gdy przesłanki ku temu zachodzą, naruszenie art. 53 k.k. poprzez nieuwzględnienie dyrektyw w ww. przepisie przy wymierzaniu oskarżonemu kary, co doprowadziło do orzeczenia kary zbyt restrykcyjnej i niewspółmiernej do stopnia winy

III. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary, pomimo szeregu okoliczności łagodzących, których Sąd nie uwzględnił bądź uczynił to w zbyt małym zakresie. Obrońca oskarżonego biorąc pod uwagę wyżej wymienione zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. i wymierzenie kary grzywny. Nadto wniosła o zasądzenie na rzecz obrońcy oskarżonego r. pr. A. J. nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w II instancji, oświadczając jednocześnie, iż koszty te nie zostały opłacone ani w całości, ani w części. Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego wniosła o przyjęcie, iż przypisany oskarżonemu czyn stanowi aktualnie wykroczenie i o wymierzenie stosownej kary na podstawie art. 119 § 1 kodeksu wykroczeń.

Prokurator przyłączył się do wniosku o zmianę wyroku i wniósł o wymierzenie J. P. na podstawie art. 119 § 1 kodeksu wykroczeń kary jednego miesiąca aresztu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: Niezależnie od podniesionych w apelacji zarzutów, w sprawie - po wydaniu wyroku przez sąd a quo - ujawniły się nowe okoliczności prawne, które skutkować musiały zmianą zaskarżonego wyroku. Zasadne okazały się bowiem wnioski tak obrońcy oskarżonego jak i prokuratora złożone na rozprawie apelacyjnej, że czyn zarzucany J. P. obecnie musi stanowić wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

W świetle zebranych w sprawie dowodów nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, to jest zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy ruchomej o wartości 465 złotych. Odpowiedzialności za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. podlega zaś ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Minimalne wynagrodzenie od dnia 1 stycznia 2017 roku wynosi 2000 złotych, a więc w dniu orzekania przez sąd odwoławczy, kwotą graniczną przedmiotowego wykroczenia była już wartość 500 złotych. Ponieważ wartość pierścionka zabranego z wystawy, odłączonego od zabezpieczenia, była mniejsza niż ta kwota, obecnie czyn przypisany oskarżonemu stanowi wykroczenie.

Odmienne kształtowała się natomiast jego odpowiedzialność w dacie wyrokowania przez sąd I instancji. W roku 2016 minimalna kwota wynagrodzenia wynosiła 1850 złotych, a wartość graniczna tzw. czynów przepołowionych – sumę 462,50 złotych. Zaskarżony wyrok był więc prawidłowy i nie zapadł z obrazą prawa materialnego. Z uwagi jednak na zmiany wysokości płacy minimalnej sąd odwoławczy w dacie rozpoznania apelacji musiał zachowanie oskarżonego zakwalifikować jako wykroczenie. Przypomnieć przy tym trzeba, iż nie jest zasadne ustalanie wysokości minimalnego

wynagrodzenia w wysokości z daty czynu, względnie z daty wejścia w życie ustawy nowelizującej z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247). W świetle art. 4 § 1 k.k. za minimalne wynagrodzenie, o którym mowa w art. 119 § 1 k.w. i innych przepisach k.w., uznać należy wynagrodzenie obowiązujące w dacie orzekania w sprawie (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2016 roku w sprawie sygn. akt: IV KK 413/15)

Wymierzając J. P. karę Sąd Okręgowy uwzględnił okoliczności łagodzące takie jak przyznanie się do winy. Pamiętać jednak trzeba, że wartość zabranej rzeczy była bliska granicznej za przestępstwo, co rzutuje na stopień szkodliwości społecznej tego wykroczenia. Należy również mieć na uwadze okoliczności obciążające, a w szczególności uprzednią karalność za przestępstwa (także przeciwko mieniu), niemalże „jawność” działania (swoiste zuchwalstwo oskarżonego). Wobec tych okoliczności Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż przyjął że czyn zarzucany oskarżonemu obecnie wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i na tej podstawie wymierzył mu karę 20 dni aresztu, orzekając równocześnie o dowodach rzeczowych i wynagrodzeniu na rzecz obrońcy z urzędu. Tak orzeczona kara jest w ocenie tut. Sądu współmierna i spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec sprawcy. Nadto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd Okręgowy zwolnił J. P. od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie przejmując je w części nań przypadającej na rachunek Skarbu Państwa, albowiem istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie wskazanych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy orzekł jak sentencji wyroku.